

El llenguatge

Traça a dir-lo

25/VII/1978

L'alternança entre les preposicions en la quan introdueixen un complement d'objecte —representat, respectivament, per un grup nominal i per un infinitiu— no es limita als casos en què és un complement verbal sinó que es fa extensiva a aquells altres en què aquest complement és d'un nom o d'un adjectiu. Dit altrament: certs verbs, com consistir, complaure's, vaciHar, etc, exigeixen que llur complement d'objecte, quan és representat per un grup nominal, sigui introduït per la preposició en —consistir en un petit detall, complaure's en el record, etc—, però si aquest complement en lloc d'ésser un nom o grup nominal és un infinitiu, no s'ha d'introduir amb la mateixa preposició sinó amb la preposició a —consistir a dir, complaure's a recordar. I aquest mateix canvi de preposició —a en lloc de en— és d'observar no solament en els complements que depenen d'un verb o locució verbal sinó també d'un nom o adjectiu.

Es tracta de noms o adjectius com enginy, habilitat, traça, interès, constància, perseverança, etc, o hàbil, astut, fi, traçut, interessat, constant, assidu, etc, que, com es veu, pertanyen a uns determinats camps de significació. Si bé, doncs, construïm amb la preposició en expressions com habilitat en els negocis, traça en la manipulació, interès en els detalls, constància en els afectes, etc, cal recórrer a la preposició a quan el complement del nom o de l'adjectiu és un infinitiu: habilitat a negociar, traça a manipular, interès a saber-ho, constant a estimar, fi a enganyar, etc.

Es cert que també hi poden entrar en joc altres preposicions —de i per— cosa que ampliaria l'esquema. Però un infinitiu precedit de la preposició en només es considera correcte quan representa un complement temporal: Ho vaig veure en arribar.

Albert Jané